

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: Honební společenstvo Libčeves**, IČ 65108124, se sídlem Libčeves, zastoupeného JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou, sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Obec Hrobčice**, se sídlem Hrobčice 41, **2) Honební společenstvo Měrunice**, IČ 71161155, se sídlem Měrunice 1, zastoupeného JUDr. Josefem Tichým, advokátem, sídlem Šaldova 217/7, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2012, č.j. 2855/ZPZ/2011-30, JID 31670/2012/KUUK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2012, č.j. 2855/ZPZ/2011-30, JID 31670/2012/KUUK, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru životního prostředí, ze dne 12.8.2011, č.j. OŽP/Dr/16898/2011, kterým byla podle ustanovení § 18 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 29 odst. 1 a 3 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), uznána honitba Měrunice tak, že se příloha č. 7, která je nedílnou součástí výroku prvostupňového rozhodnutí nahrazuje přílohou č. 1 obsahující stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře, které je nedílnou součástí výroku tohoto rozhodnutí.

Žalobce tvrdí ve své žalobě, že žalobou napadeným rozhodnutím byl porušen zákon, neboť správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení obsaženými v ustanoveních § 3 a § 4 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“). Zejména zdůraznil, že prvostupňové i žalobou napadené rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Odůvodnění a závěry uvedených rozhodnutí jsou dle žalobce nesrozumitelná a nemají oporu v podkladech.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje veškeré zákonem vyžadované náležitosti a je tedy v rozporu s § 47 starého správního řádu. Poukazuje při tom na následující větu z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, která měla vztah k námitce, že prvostupňový správní orgán nezdůvodnil místní příslušnost Městského úřadu Bílina k rozhodování v dané věci: *„Krajský úřad je toho názoru, že jednotlivá ustanovení, která správní orgán uvedl ve svém výroku, není nutné samostatně zdůvodňovat, jelikož z obsahu samotného odůvodnění je patrné, na základě jakých skutečností je příslušným orgánem státní správy myslivosti.“*

Dále žalobce poukázal na nesrovnalost v přípisě žalovaného ze dne 2.3.2012, č.j. 2855/ZPZ/2011, jehož obsah nekoresponduje s označením ustanovení starého správního řádu uvedeného v jeho předmětu.

Žalobce rovněž namítl, že žádný z rozhodujících úřadů se nevypořádal s námitkou, že navrhovatel Honební společenstvo Měrunice nepodal do 31.12.2002 ve smyslu zákona o myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, a proto došlo k jeho zániku a v důsledku toho nemohlo být jednáno ze strany správních orgánů, jak bylo jednáno.

Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí, ve kterých správní orgán odmítl námitku týkající se otázky platnosti přihlášek a členství jednotlivých členů v Honebním společenství Měrunice. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že tato problematika se netýká otázky uznání honitby. S tím žalobce nesouhlasí. Nelze dle jeho názoru učinit rozhodnutí o uznání honitby, která by nesplňovala zákonná kritéria, zejména pokud není přesně postaveno na jisto, kdo z vlastníků honebních pozemků je či není členem Honebního společenstva Měrunice. Nelze tak s jistotou uvést, které pozemky tvoří honitbu a nejsou tak splněny požadavky § 17 a § 18 zákona o myslivosti. Zdůraznil, že v minulosti byl členem honebního společenstva i Pozemkový fond ČR, ale ten podal 14.12.2011 výpověď z členství a ukončil je ke dni 31.12.2011. Žalobou napadené rozhodnutí však na tuto skutečnost nereaguje.

Žalobce také konstatoval, že zůstala neřešena otázka stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře. Po celé řízení nebylo jednoznačně stanoveno, kdy byl podán návrh na stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře. Nebylo zjišťováno a zdůvodněno, zda návrh je v souladu s vyhláškou č. 491/2002 Sb., o způsobu stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře a o zařazování honiteb nebo jejich částí do jakostních tříd. Žalobce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí je zmíněno, že dne 29.2.2012 se na krajský úřad dostavil honební starosta Honebního společenstva Měrunice Ing. J. V., který do úředního záznamu uvedl, že v současné době se na území navrhované společenstevní honitby Měrunice nevyskytuje mufloní zvěř. S ohledem na toto prohlášení se pak žalovaný nezabýval otázkou stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře. Žalobce trvá na tom, že to byl nesprávný postup, neboť dle § 3 odst. 2 a odst. 3 zákona o myslivosti musí být v rozhodnutí o uznání honitby stanoveny minimální a normované stavy zvěře.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve vztahu k námitce, že Honební společenstvo Měrunice nepodalo návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem, a námitce, že nebylo postaveno na jisto, kdo byl v době rozhodování členem Honebního společenstva Měrunice, které se shodují s námitkami obsaženými již v odvolání, plně okázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce týkající se stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře žalovaný uvedl, že na samotném návrhu na stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře není uvedeno datum podání, nicméně z dikce ustanovení § 18 odst. 6 zákona o myslivosti je zřejmé, že návrh na uznání honitby se podává společně s návrhem plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů. Ze správní činnosti je žalovanému známo, že podatelny příslušných správních orgánů vyznačují datum podání pouze na průvodních písemnostech, nikoliv na každé listině přiložené k průvodnímu dopisu. Z toho důvodu nevzbuzuje absence data podání na návrhu pochybnosti o jeho podání navrhovatelem. Dále žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení posoudil tento návrh dle příslušné vyhlášky a následně v tomto směru prvostupňové rozhodnutí změnil.

Honební společenstvo Měrunice, jako osoba zúčastněná na řízení, k předmětné žalobě ve svém písemném vyjádření uvedlo, že žalobce evidentně nevzal v potaz rozdíl mezi dřívější honitbou „Měrunice“ Pozemkového fondu ČR, zaniklou k 31.3.2003, a předmětem tohoto řízení – uznáním nové honitby Honebního společenstva Měrunice, ani rozdíl mezi postupy uvedenými v části IV. hlavě I. zákona o myslivosti a v ustanovení § 69 zákona o myslivosti. Honebnímu společenstvu Měrunice rovněž není jasné, proč by měla být v žalobou napadeném rozhodnutí řešena otázka členství v honebním společenstvu, když tato otázka včetně problematiky výměry honebních pozemků ve vlastnictví členů, byla řešena již v předchozích řízeních o uznání honebního společenstva. Honební společenstvo Měrunice trvá na tom, že postup žalovaného byl správný a je přesvědčeno, že veškeré výhrady vznesené v žalobě jsou liché. Dále konstatovalo, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě.

Dle Honebního společenstva Měrunice žalobou napadené rozhodnutí netrpí žádnou vadou a bylo vydáno na základě úplně zjištěného skutkového stavu, je velmi podrobně zdůvodněno a použitá právní úprava je přiléhavá. Dle Honebního společenstva Měrunice žalobcem vznesené argumenty se jeví jako účelové a i přes jejich neurčitost a nepřehlednost je zjevné, že postrádají jakoukoliv důvodnost.

Obec Hrobčice, jako osoba zúčastněná na řízení, se k podané žalobě nevyjádřila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo

které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to na základě zcela obecné námitky žalobce, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nesrozumitelné. K této zcela obecné námitce soud konstatuje, že po přezkoumání velice obsáhlého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (v rozsahu 36 stran) dospěl k závěru, že právní úvahy a závěry žalovaného správního orgánu jsou v tomto odůvodnění formulovány dostatečně srozumitelně a jsou tedy plně přezkoumatelné. Tuto obecně formulovanou námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou a přistoupil k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, ve které s poukazem na větu „*Krajský úřad je toho názoru, že jednotlivá ustanovení, která správní orgán uvedl ve svém výroku, není nutné samostatně zdůvodňovat, jelikož z obsahu samotného odůvodnění je patrné, na základě jakých skutečností je příslušným orgánem státní správy myslivosti.*“ žalobce dovozuje, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 47 starého správního řádu, soud uvádí následující.

Ustanovení § 47 starého správního řádu upravuje obsahové náležitosti správního rozhodnutí. V odst. 3 uvedeného ustanovení je uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Žalobcem citovaná věta je obsažena v části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve které se zabýval žalovaný odvolací námitkou, dle které prvostupňové rozhodnutí nezdůvodňuje místní příslušnost Městského úřadu Bílina. K uvedené námitce je v žalobou napadeném rozhodnutí konstatováno: „*Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje nejprve „obecnou část“ výroku, a dále se dělí na 8 jednotlivých výrokových částí. V „obecné části“ jsou uvedeny jednotlivá ustanovení právních předpisů, podle kterých byl MÚ Bílina místně i věcně příslušný k projednávání a rozhodnutí ve věci, a dále právní předpis, podle kterého bylo řízení vedeno. Je zde uvedeno ust. § 2 odst. 1 zákona č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, dále jsou zde uvedena ust. § 29 odst. 1, ust. § 57 odst. 4, ust. § 60 zákona o myslivosti, a v neposlední řadě je zde uveden zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, tedy právní předpis, podle kterého se celé správní řízení vede. Z jednotlivých dikcí výše uvedených ustanovení nepochybně vyplývá místní i věcná příslušnost MÚ Bílina. Odvolatel uvádí, že napadené rozhodnutí rovněž nezdůvodňuje místní příslušnost MÚ Bílina v souvislosti s ust. § 29 odst. 1 zákona o myslivosti. V tomto ustanovení je uvedeno, že k řízení a k vydání rozhodnutí o uznání honitby je příslušný orgán státní správy myslivosti, v jehož územním obvodu leží honební pozemky navrhované honitby. Ve výrokové části II. je mimo jiné uvedeno, že společenstevní honitbu „Měrunice“ tvoří souvislé honební pozemky v katastrálních územích Měrunice, Mirošovice, Mrzlice, Mukov, Tvrdín, Žichov, Hořenec a Kozly u Loun. Podle zjištění Krajského úřadu se uvedená katastrální území nacházejí na území obce Hrobčice (katastrální území Mirošovice, katastrální území Mrzlice, katastrální území Mukov, katastrální území Tvrdín), obce Měrunice (katastrální území Měrunice a katastrální území Žichov), obce Libčevy (katastrální území Hořenec) a obce Kozly (katastrální území Kozly u Loun). Podle ust. § 24 vyhl. č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností, ve znění pozdějších předpisů, je správní obvod obce s rozšířenou působností - Bílina, vymezen mimo*

jiné územími obcí Hrobčice a Měrunice, dále je správní obvod obce s rozšířenou působností - Louny, vymezen mimo jiné územími obcí Kozly a Libčeves. Předmětné pozemky navrhované honitby se tedy nacházejí na území dvou správních orgánů státní správy myslivosti obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, tedy MÚ Louny a MÚ Bílina. Ve větě druhé ust. § 29 odst. 1 zákona o myslivosti je uvedeno, že pokud honební pozemky leží v obvodech více těchto orgánů, je k vedení řízení příslušný ten orgán státní správy myslivosti, v jehož obvodě leží největší část honebních pozemků. Podle spisového materiálu a výčtu výměr honebních pozemků vztahených k jednotlivým katastrálním územím je zřejmé, že příslušným správním orgánem k projednání návrhu na uznání společenstevní honitby je skutečně MÚ Bílina. Krajský úřad je toho názoru, že jednotlivá ustanovení, která správní orgán uvedl ve svém výroku, není nutné samostatně zdůvodňovat, jelikož z obsahu samotného odůvodnění je patrné, na základě jakých skutečností je příslušným orgánem státní správy myslivosti.“.

Z výše citované části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalovaný se odvolací námitkou týkající se zdůvodnění místní příslušnosti prvostupňového správního orgánu zcela dostatečně vypořádal. Věta, na kterou žalobce poukázal v podané žalobě, jím byla vytržena z kontextu a mohla by sama o sobě bez dalšího naznačovat rozpor s ustanovením § 47 odst. 3 starého správního řádu, ovšem v kontextu zdůvodnění celé odvolací námítky tato věta má zcela odlišný význam. Žalovaný touto větou chtěl zdůraznit, že skutečnost, že prvostupňový orgán nemusel za situace, kdy uvedl odkaz na relevantní právní ustanovení podrobně zdůvodňovat svoji příslušnost, když skutečnosti, které dle uvedených právních předpisů byly pro posouzení příslušnosti podstatné, následně vyplývají z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Uvedenou větou tedy žalovaný zdůvodnil, že v daném případě absence výslovného odůvodnění skutečnosti, kterou nikdo v rámci řízení před prvním stupněm nerozporoval a která odpovídá skutkovému stavu věci a vyplývá z obsahu odůvodnění a citovaným relevantním právním ustanovením, není důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí v rámci odvolacího řízení.

Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce týkající se nesrovnalostí v přípisu ze dne 2.3.2012, č.j. 2855/ZPZ/2011, uvádí soud následující. Uvedeným přípisem prováděl žalovaný vyrozumění účastníků o opravě žalobou napadeného rozhodnutí. Tímto vyrozuměním opravoval žalovaný výčet účastníků řízení, kterým bylo žalobou napadené rozhodnutí doručováno. Postupoval tak v souladu s ustanovením § 47 odst. 6 starého správního řádu, kde je uvedeno, že chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí správní orgán kdykoliv i bez návrhu opraví a vyrozumí o tom účastníky řízení. V označení přípisu je však uvedeno, že se jedná o vyrozumění účastníků ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 starého správního řádu. Jak již bylo uvedeno výše, ustanovení § 47 odst. 3 se zabývá náležitostmi odůvodnění správního rozhodnutí. Je zcela nepochybné, že se v daném případě jedná zřejmou o chybu v psaní, když v označení vyrozumění mělo být uvedeno ustanovení § 47 odst. 6 starého správního řádu, které bylo zmiňováno ve vlastním textu daného přípisu, namísto ustanovení § 47 odst. 3 starého správního řádu. Tato chyba v psaní nemůže mít vůbec žádný význam pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného, když samotný obsah přípisu je zcela určitý a plně srozumitelný.

Rovněž tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce, v níž žalobce uvádí, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že navrhovatel Honební společenstvo Měrunice nepodalo do 31.12.2002 ve smyslu zákona o myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto a zákonem, a proto došlo k jeho

zániku a proto mělo být postupováno ze strany správního orgánu odlišným způsobem, než bylo postupováno, uvádí soud následující. V odvolání podaném Honebním společenstvem Libčeves je námitka formulována tak, že se jednoznačně vztahuje k pochybnostem o správnosti postupu správních orgánů, když v důsledku zániku původní honitby Pozemkového fondu ČR Měrunice nepostupoval v souladu s § 30 zákona o myslivosti a nikoli tak, že by odvolatel dovozoval v důsledku zániku původní honitby Měrunice zánik Honebního společenstva Měrunice, které žádalo o uznání nové společenstevní honitby Měrunice.

S předmětnou odvolací námitkou se žalovaný zabýval na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno: *„Uvedenou skutečností se krajský úřad zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 31.12.2010, přesto k uvedené věci krajský úřad uvádí následující. Původní honitba Pozemkového fondu České republiky "Měrunice" zanikla podle ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti k 31.3.2003, jelikož osoba, již byla dosavadní honitba uznána (PFČR), nepodala do 31.12.2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Od 1.1.2003 tedy příslušný správní úřad měl povědomí o nastalé skutečnosti. V ust. § 30 zákona o myslivosti je uvedeno, že: „Honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.“ Z dikce výše uvedeného ustanovení vyplývá, že přičlenit lze pouze honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu. Předmětné honební pozemky, však byly součástí původní honitby Měrunice až do 31.3.2003 a to i přes skutečnost, že již od 1.1.2003 bylo zřejmé, že původní honitba k datu 31.3.2003 zanikne. MÚ Bílina nebyl nadán žádným zákonným ustanovením, které by jej opravňovalo přičlenit honební pozemky k okolním honitbám ještě v době existence původní honitby Měrunice. Zdejší úřad neshledává v postupu MÚ Bílina žádné pochybení. Na základě výše uvedeného shledal zdejší úřad tuto námitku jako neopodstatněnou.“*

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný předmětnou námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval. Je pravda, že v uvedeném vypořádání odvolací námitky není výslovně uvedeno, proč nepostupoval správní orgán po 1.4.2003 v souladu s ustanovením § 30 zákona o myslivosti. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ovšem jednoznačně vyplývá, že přípravný výbor Honebního společenstva Měrunice podal dne 19.3.2003, tedy před definitivním zánikem původní honitby Měrunice, žádost o uznání nové honitby Měrunice, do které by byly začleněny pozemky patřící do původní honitby. Z kontextu odůvodnění pak vyplývá, že právě žádost přípravného výboru Honebního společenstva Měrunice o uznání honitby Měrunice podaná před definitivním zánikem původní honitby Měrunice byla skutečností, pro kterou správní orgány nepovažovaly honební pozemky z původní honitby Měrunice za „volné“ a nepostupovaly v souladu s § 30 zákona o myslivosti.

V tomto směru tedy shledal soud žalobou napadené rozhodnutí ve vztahu k uvedené odvolací námitce jako dostatečně přezkoumatelné a námitku žalobce, že se žalovaný s předmětnou odvolací námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal, shledal jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaný měl v předmětném řízení zhodnotit otázku platnosti přihlášek a členství jednotlivých osob v Honebním společenství Měrunice a zejména přihlédnout k výpovědi členství v předmětném honebním společenstvu Pozemkovým fondem ČR, uvádí soud následující.

Z obsahu zákonné úpravy obsažené v zákonu o myslivosti vyplývá, že rozhodnutí o registraci honebního společenstva a rozhodnutí o uznání honitby jsou sice řízení, která spolu úzce souvisí, ale zároveň každé z nich má specifický okruh přezkoumávaných skutečností, přičemž nelze skutečnosti, které jsou předmětem přezkumu v rámci jednoho řízení, bez zákonného zmocnění opakovaně přezkoumávat v rámci druhého řízení.

Je mezi účastníky řízení nesporné, že Honební společenstvo Měrunice bylo registrováno rozhodnutím Městského úřadu Bílina ze dne 3.4.2003, č.j. OŽP/Dr/103/03. Dle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti zkoumá správní orgán v rámci řízení o registraci honebního společenstva, zda celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu členů dosahuje výměry stanovené tímto zákonem pro vznik společenstevní honitby. Ze své podstaty ověření členství jednotlivých osob a jeho vzniku (včetně přezkoumání přihlášek k členství) je předmětem přezkumu řízení o registraci honebního společenstva jako právnické osoby sui generis, neboť toto řízení se vztahuje k společenstvu a to je tvořeno právě svými členy. Po vzniku honebního společenstva již samo honební společenstvo vede v souladu s § 19 odst. 8 zákona o myslivosti seznam členů, v němž se zapisuje počet hlasů jednotlivých členů, název a sídlo člena, jde-li o právnickou osobu, nebo jméno a bydliště fyzické osoby, která je členem.

V řízení o uznání honitby za situace, že je již pravomocně rozhodnuto o registraci honebního společenstva, se mimo jiné zkoumá, zda honební pozemky ve vlastnictví členů společenstva dosahují potřebné minimální výměry. Ovšem otázka náležitostí podaných přihlášek se nezkoumá, neboť předmětem tohoto řízení není společenstvo jako právnická osoba, ale samotná honitba. V tomto směru soud tedy plně souhlasí s názorem žalovaného, že v rámci řízení o uznání honitby nebyl prostor pro přezkoumávání přihlášek jednotlivých členů.

Na tomto místě je rovněž nutno zdůraznit, že z právní úpravy obsažené v ustanovení § 26 zákona o myslivosti vyplývá, že sice převodem či přechodem vlastnického práva k pozemkům začleněným do honitby zaniká členství původního vlastníka v honebním společenství, ale současně vzniká členství vlastníka nového, pokud ten do 30 dnů neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí. Ovšem zánik členství v honebním společenstvu neznamena automaticky vynětí pozemku z honitby již existující anebo odmítnutí zahrnutí takového pozemku do připravované společenstevní honitby. Podle § 26 odst. 4 zákona o myslivosti má osoba, jejíž členství v honebním společenstvu zaniklo, nárok na vypořádací podíl. Z uvedeného tedy vyplývá, že okruh členů honebního společenstva je skutečností velice proměnnou, ovšem vymezení pozemků zahrnutých do společenstevní honitby je relativně stálou skutečností. Pokud by tedy i po rozhodnutí o registraci honebního společenstva došlo k zániku či změně členství u jednotlivých členů společenstva na okruh pozemků začleněných do honitby tato skutečnost nemohla mít vliv.

S výše uvedenými závěry úzce souvisí rovněž otázka, zda ukončení členství Pozemkového fondu ČR v honebním společenstvu mohlo mít vliv na řízení o uznání společenstevní honitby s ohledem na výměru pozemků zahrnutých do honitby. Když Pozemkový fond ČR vystoupil z Honebního společenstva Měrunice, došlo pouze k zániku jeho členství bez vlivu na to, zda jeho honební pozemky budou začleněny do společenstevní honitby Měrunice či nikoli. Vzhledem k jeho původnímu členství bylo možno výměru těchto pozemků i nadále při rozhodování o uznání honitby při hodnocení výměry honebních pozemků členů společenstva považovat za pozemky člena společenstva. K obdobným závěrům dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec v rozsudku ze dne 29.3.2010, č.j. 59 Ca 103/2006-127, a Krajský soud v Ostravě ze dne 24.8.2006, č.j. 22 Ca 362/2004-32.

Pro úplnost soud podotýká, že není pravdou, že žalovaný nikterak nezohlednil skutečnost, že Pozemkový fond ČR ukončil ke dni 31.12.2011 členství v Honebním společenstvu Měrunice. Touto skutečností se zabýval žalovaný na straně 15 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že věc přezkoumával ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí a v té době (12.8.2011) Pozemkový fond ČR ještě byl členem Honebního společenstva Měrunice.

Pro úplnost soud podotýká, že správní orgány měly k dispozici aktualizovaný seznam členů Honebního společenstva Měrunice a řádně zkoumaly dodržení požadavků § 17 a § 18 zákona o myslivosti včetně velikosti součtu výměr pozemků členů honebního společenstva.

Vzhledem k výše uvedenému soud i tuto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

K námitkám týkajícím se otázky stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře soud uvádí následující. Konkrétně k námitce, že zůstala neřešena otázka stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře soud konstatuje, že normované i minimální stavy zvěře byly řešeny jak v rámci prvostupňového, tak i v rámci odvolacího řízení. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno: „MÚ Bílina stanovil v daném rozhodnutí minimální a normované stavy zvěře pro zvěř srnčí, zaječí a bažantí, i přesto, že žadatel dále žádal i o zvěř mufloní. V napadeném rozhodnutí je na straně 15 odst. 6 konkrétně uvedeno, že „HS Měrunice, v rámci znovuprojednání žádosti o uznání honitby Měrunice, podalo návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů, a to zvěře daňčí, mufloní, srnčí, zaječí a bažantí.“ Z obsahu napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jakému datu došlo k uvedenému podání. Ve spisové dokumentaci je pouze toliko návrh, označený městským úřadem Bílina ve spisovém přehledu pod pořadovým číslem 14/6, č.j. 29333/2010, ze dne 2.8.2010. V uvedeném návrhu žadatel navrhuje stanovit minimální normované stavy pro daňka skvrnitého, muflona, srnce obecného, zajíce polního a bažanta obecného. Dále je v napadeném rozhodnutí na straně 15 odst. 7 uvedeno, že s ohledem na stanovisko správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří ze dne 24.8.2010 (nesouhlas se stanovením minimálních a normovaných stavů zvěře pro daňka skvrnitého), upravil MÚ Bílina návrh žadatele. Samotná příloha číslo 7, která je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, respektovala výše uvedené stanovisko správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří. Krajským úřadem bylo dále zjištěno, že v příloze číslo 7 je u zajíce polního a bažanta obecného stanoven koeficient očekávané produkce v rozmezí 0,5 - 0,8, respektive 0,5 - 1,2. Tyto údaje nejsou přijatelné z hlediska vyhl. č. 491/2002 Sb., o způsobu a stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře a o zařazování honiteb nebo jejich částí do jakostních tříd, ve znění pozdějších předpisů, tj. v rozhodnutí musí být uvedena konkrétní hodnota koeficientu. Dne 29.2.2012 se dostavil na krajský úřad honební starosta Honebního společenstva Měrunice Ing. Josef Valenta, který do úředního záznamu uvedl, že v současné době se na předmětném území navrhované společenstevní honitby Měrunice nevyskytuje žádná mufloní zvěř. Vzhledem ke skutečnosti, že MÚ Bílina vymezení minimálních a normovaných stavů zvěře (srnčí, zaječí a bažantí), v napadeném rozhodnutí vymezil zčásti rozsah mysliveckého hospodaření v navrhované společenstevní honitbě, s čímž se navrhovatel a další účastníci řízení prostřednictvím doručeného rozhodnutí seznámili, a dále navrhovatel ani jiní účastníci řízení nepodali námitku v rámci odvolacího řízení k nestanovení minimálních a normovaných stavů mufloní zvěře, respektive nebyly podány námitky k výčtu druhů zvěře uvedených ve výrokové části napadeného rozhodnutí, jež budou předmětem mysliveckého hospodaření v navrhované honitbě, a s přihlédnutím k výše uvedenému vyjádření Ing. Josefa Valenty nebyly krajským úřadem shledány okolnosti k řešení zmíněných

stavů uvedeného druhu zvěře v odvolacím řízení. Ing. Josef Valenta dále uvedl, že s ohledem na pochybení městského úřadu ve stanovení koeficientu očekávané produkce zajíce polního a bažanta obecného, souhlasí u uvedených druhů zvěře se shodným koeficientem očekávané produkce 0,5 (poznámka krajského úřadu - s ohledem na aktuální stav životního prostředí a vysoký predatorní tlak). S ohledem na výše uvedené je krajský úřad toho názoru, že vada napadeného rozhodnutí spočívající ve stanovení koeficientu očekávané produkce v rozmezí 0,5 - 0,8, respektive 0,5 - 1,2 je tedy v souladu s ust. § 59 odst. 1 správního řádu zhojena tímto rozhodnutím.“

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře v předmětné honitbě zevrubně zabýval a zabýval se rovněž souladem stanovených normovaných a minimálních stavů zvěře s ustanovením vyhlášky č. 491/2002 Sb. Nedílnou součástí prvostupňového a následně i žalobou napadeného rozhodnutí byla příloha, ve které byly pro danou honitbu stanoveny normované a minimální stavy zvěře.

Soud dále konstatuje, že v rámci odvolacích námitek pak žádný z účastníků nikterak nenapadal správnost zařazení jednotlivých částí honitby do jakostních tříd. Proto se s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nemusel výslovně zabývat. V příloze č. 1, která je nedílnou součástí žalobou napadeného rozhodnutí a nahrazuje přílohu č. 7 prvostupňového rozhodnutí, jsou pak kromě minimálních a normovaných stavů zvěře stanoveny i jakostní třídy honitby popřípadě jejích částí.

K poukazu na skutečnost, že nebylo jednoznačně stanoveno, kdy byl podán návrh na stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře, soud uvádí, že skutečně samotný návrh na stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře není opatřen ve správním spise podacím razítkem. Dle soupisu obsahu správního spisu byl správnímu orgánu prvního stupně předložen v rámci znovuprojednávání žádosti o uznání honitby Měrunice dne 2.8.2010. Z obsahu správního spisu a obsahu jednotlivých písemností ve spise je zřejmé, že tento návrh byl součástí správního spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí (na předmětný návrh rozhodnutí odkazuje prvostupňové rozhodnutí na straně 15) a účastníci řízení měli možnost se s ním před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámit. S přihlédnutím k této skutečnosti nepovažuje soud nedostatek spočívající ve skutečnosti, že nelze jednoznačně stanovit okamžik podání návrhu Honebního společenstva Měrunice na stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře, za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dále žalobce namítal, že na základě prohlášení honebního starosty Honebního společenstva Měrunice Ing. Valenty se žalovaný nezabýval otázkou stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře, uvádí soud následující. Jak již výše soud konstatoval žalovaný i prvostupňový orgán se otázkou stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře obecně a v dostatečném rozsahu zabývali. Na základě sdělení Ing. Valenty, že se v předmětné honitbě nevyskytuje žádná mufloní zvěř, bylo pouze upuštěno od stanovení minimálních a normovaných stavů u mufloní zvěře. Rovněž nebyl stanoven minimální a normovaný stav u daňka skvrnitého, kterého v souladu se stanoviskem Správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří v dané oblasti nelze chovat. Takový postup byl dle soudu v souladu s § 4 písm. a) a b) vyhlášky č. 491/2002 Sb., kde je stanoveno, že normativní stav se nestanovuje pro ten druh spárkaté zvěře, který se v honitbě, popřípadě na honebních pozemcích navrhovaných na uznání za honitbu nevyskytuje a jehož chov v honitbě není možný.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tyto námitky žalobce jsou zcela nedůvodné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová